

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2012. február 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A halált okozó testi sértés büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2011. szeptember 2. napján kihirdetett 6.B.108/2011/18. számú ítéletét az alábbiak szerint **változtatja meg:**

A vádlott bűnösségét 1 rb, a Btk. 170.§ (1) bekezdésében és (6) bekezdés II. fordulatában meghatározott testi sértés büntettének minősíti.

E bűncselekmény miatt a vádlottat 2 (kettő) év börtönbüntetésre és 3 (három) év közügyektől eltiltásra ítéli.

A vádlott a szabadságvesztés-büntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Komáromi Városi Bíróság 1.B.265/2006/5. számú, illetve a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 1.Bf.317/2007/5. számú ítéletével kiszabott 8 (nyolc) hónapi börtönbüntetéshez fűződő feltételes szabadságot megszünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által 2010. május 22. napjától 2010. június 21. napjáig átadási letartóztatásban, továbbá az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 18.237 (tizennyolcezer-kettőszázharminchét) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Komárom Esztergom Megyei Bíróság a6. B. 108/2011/18. szám alatti ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 170.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint minősülő testi sértés büntetében. Ezért, mint visszaesőt 1 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztébe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Elrendelte a Komáromi Városi Bíróság 6.Bk.112/2007/2.szám alatti ítéletével kiszabott 10 hónapi börtönbüntetés végrehajtását. A nyomozás során lefoglalt iratokat az büntető iratokhoz rendelte csatolni és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a cselekmény vád szerinti minősítése és súlyosabb büntetés kiszabása érdekében.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában és képviselője a másodfokú tárgyaláson az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. A bírói gyakorlatból hivatkozott jogesetekkel is alátámasztva fejtette ki azon érveit, amelyek álláspontja szerint amellet szólnak, hogy a megyei bíróság az egyébként megalapozott tényállásban írt cselekményt tévesen minősítette az enyhébb megítélésű súlyos testi sértés büntetnének a vád szerinti halált okozó testi sértés büntette helyett. További súlyosító körülményként kérte értékelni, hogy a vádlott a jelen eljárásban elbírált cselekményét korábbi elítéléséhez fűződő feltételes szabadságának próbaideje alatt követte el. Ebből adódik az első fokú ítéletnek az a további hiányossága is, hogy a megyei bíróság nem vonta le ennek törvényi következményét sem, hiszen nem került sor a személyi rész 5. pontjában írt elítéléshez fűződő feltételes szabadság megszüntetésére és a vádlott feltételes szabadságból való kizárására. A súlyosabb minősülésre tekintettel és önmagában is a nagyszámú és nyomatéku súlyosító körülményre figyelemmel a kiszabott büntetésnél lényegesen súlyosabb fő- és mellékbüntetés kiszabására, egyebekben az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbezésre tekintettel az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ /1/ bekezdésének megfelelően.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság a bizonyítási eljárást lényegében az eljárási szabályok betartása mellett folytatta le, kihallgatta a vádlottat, azokat a tanúkat, akik az ügygel kapcsolatosan releváns információkkal bírtak, illetve felolvasás útján tárgyalás anyagává tette az ilyen tartalmú nyomozati tanúkihallgatási jegyzőkönyveket amennyiben az adott tanúk tárgyaláson történő meghallgatása nem volt lehetséges. Figyelemmel volt - azok ismertetését követően - az okirati bizonyítékokra és a szakértői véleményekre is. Ez utóbbiak közül azonban az Igazságügyi Szakértői és Kutatóintézetek Győri Intézete által a nyomozás során készült szakvélemény kapcsán elkerülte figyelmét, hogy a sértett halálának okára és körülményeire vonatkozóan adott szakvéleményt a Be. 101.§ /2/ bekezdésében megkívánt két szakértő helyett csak egy készítette el.

Ebből adódóan a szakvélemény, mivel alakilag nem felel meg a törvényi követelményeknek, bizonyítékként nem értékelhető. Ezáltal pedig az első fokú bíróság ítéletének az orvosszakértői véleményre alapozott tényállási része felderítetlen, a halál okát, körülményeit illető megállapításokat semmilyen bizonyíték nem támasztja alá.

Ezért az ítéltábla az ügyben bizonyítás felvételét rendelte el, az Igazságügyi Szakértői és Kutatóintézetek Győri Intézetét a nyomozás során hozzá intézett kérdéskörben ismételt vélemény - adásra kérte fel.

A szakértői intézet a véleményét elkészítette, így az ítéltábla az eljárási törvénynek megfelelően a kitűzött nyilvános ülésről tárgyalásra tért át, majd ismertette az Osz.1173/2012.szám alatt adott szakértői véleményt, melyben immár a két szakértő által is megerősítést nyert, hogy **sértett** a 2009. 06.04-i orvosi vizsgálatát megelőzően - orvosszakértőileg bizonyíthatóan - jobb oldali elmozdulás nélküli combcsonttörést szenvedett el. A combcsont törését megoperálták, műtétet követően próbálták mobilizálni, de nehezen kooperált, valamint az alapbetegségeként meglévő idült hörghurutja miatt légzési elégtelenség alakult ki. Antibiotikus terápiát, légző tornát indítottak, de tüdő státuszára való tekintettel kezdeményezték tüdőosztályos átvételét, amelyre 2009. június 11-én került sor. Ekkor már kétoldali tüdőgyulladást diagnosztizáltak, a megkezdett terápia ellenére a beteg 2009. június 13-án elhunyt. **sértett** bántalmazása során elszenvedett combnyaktörését követően fekvőbeteggé vált, idült tüdőbetegsége súlyosbodott, heveny tüdőgyulladás alakult ki nála, amely légzési elégtelenség útján vezetett halálához. A bántalmazás során elszenvedett sérülés és a bekövetkezett halál közt közvetett rész-oki távoli okozati összefüggés állapítható meg. Amennyiben a **sértett** a combnyaktörést nem szenvedte volna el, úgy a halála az adott időpontban nem következett volna be. Nevezett olyan súlyos sorsszerű megbetegedésekben szenvedett, amelyek halálának bekövetkezésében szintén rész-oki szereppel bírtak. A nála fennálló idült hörgőgyulladásnak- a hosszan tartó fekvés hatására- heveny fellángolása következett be, amelyből tüdőgyulladás alakult ki. Az elszenvedett combnyaktörés és a halál bekövetkezte közt közvetett oki összefüggés állapítható meg.

Az ismertetett szakvéleménnyel kapcsolatosan az érdekeltek észrevételt nem tettek, további bizonyítás felvételét nem kérték.

A bizonyítást követő perbeszédében a vádlott védője az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. A fellebbviteli főügyészség képviselőjéhez hasonlóan maga is a bírói gyakorlatból merítve hozott példát arra, hogy vádlott vonatkozásában - az elvárhatóság hiányában - miért csak az adott és nem a vádképviselő által indítványozott súlyosabb minősülésű halát okozó testi sértés büntette állapítható meg. Emellett hivatkozott az időmúlásra és a vádlott személyiségzavarára is, amelyek ugyancsak nem indokolják az első fokon kiszabott büntetés súlyosítását.

A vádlott a másodfokú tárgyaláson a testi sértésre irányuló szándékát tagadta.

Az ítéltábla a tárgyaláson felvett bizonyítás során beszerzett orvosszakértői vélemény és az egyéb bizonyítékok tükrében vizsgálta felül megalapozottsági szempontból az első fokú bíróság ítéletét.

Ennek során azt állapította meg, hogy a hajléktalanszállón történt eseményeket illetően minden részletében az a megyei bíróság által beszerzett és okszerűen, logikusan értékelt, mérleget bizonyítékokon alapszik. Az ítélet megfelelő indoklást tartalmaz arra nézve is, hogy a bíróság a vádlott védekezését miért nem látta elfogadhatónak, mely bizonyítékok alapján, miért látta ítéleti bizonyossággal igazoltnak, hogy a vádlott részéről nem véletlen összeütközés történt a sértettel a szálló folyósóján, a cigarettakérésre nem reagáló sértettet az ittassága miatt amúgy is agresszív vádlott - emiatti indulatából fakadóan - testi sértési szándékkal egy határozott mozdulattal szegycsonton ütötte, majd olyan erővel taszította meg, amelynek következtében az a betonkövezetre esett.

A bántalmazás következtében elszenvedett sérülésekre, azoknak a halál bekövetkezésében játszott szerepére nézve tett első fokú bírósági megállapítások pedig a másodfokon felvett szakértői bizonyítás eredményeként váltak megalapozottá, így a tényállás alapját képezhette immár az ítéletábra határozatának is.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést a megyei bíróság a vádlott bűnösségére. Ugyanez nem mondható el azonban a cselekmény minősítését és az ehhez fűzött jogi indokolást illetően sem.

Az első fokú bíróság helytállóan vonta le a tényállásból azt a következtetést, hogy a vádlott szándéka arra irányult, hogy a sértettnek testi sértést okozzon. Ezen indokoláshoz kapcsolódóan leszögezte, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy az időskorú sértett gyenge fizikumú, mozgása nehézkes, bizonytalan. A vádlott tudata átfogta ekként azt is, hogy az ütés, lökés hatására, amennyiben kemény kövezeten esik, súlyos sérülése keletkezhet. Ebbe belenyugodva hajtotta végre cselekményét. A halált okozó testi sértés megállapíthatóságához szükséges három feltétel közül tehát maga is megállapíthatónak látta a testi sértésre irányuló elkövetői szándékot, a halál bekövetkezését, azonban az adott körülmények mellett sem látta megállapíthatónak még negligencia formájában sem a gondatlanság ismérveit- elvárhatóság hiányában -arra hivatkozva, hogy a sértett súlyos légúti és tüdőbetegségéről még az őt gondozó szakszemélyzet sem bírt ismerettel.

Ahogy a védelem is hivatkozott rá, a joggyakorlatban nem egy eljárás zárult a vádlott felmentésével, amikor a sértett részéről olyan rendkívüli körülmények játszottak rész-oki szerepet a sértett halálában, amelyről a megfelelő élettapasztalatokkal és helyzetfelismeréssel rendelkező terhelt sem tudhatott. Jelen esetben azonban alappal ilyen körülményre hivatkozni nem lehet. Vádlott a sértettel szemben olyan bántalmazási formát alkalmazott, amely nála, az általa is ismert idős kora, labilis állapota, gyenge fizikuma miatt mindenképpen felvetette a betonfalra történő elesés lehetőségét. Az pedig még teljesen egészséges szervezetű személy esetében is - a jelen esetben bekövetkezetténél - súlyosabb, akár közvetlen és azonnali halálos eredményt okozó agyi sérüléssel járhat. Így tehát arra hivatkozni, hogy a bekövetkezett eredményt tekintve a vádlottat még a gondatlanság enyhébb formája sem terheli, nem lehet. Annál is inkább, mert az idős, beteg emberek esetében a kemény betonfalhoz csapódással bekövetkező elesés esetén igen reális eséllyel alakul ki combnyaktörés, amely a hosszú fekvés eredményeként egyéb krónikus légzési és tüdőbetegség fennállása nélkül is magában hordozza a sok esetben halálhoz vezető tüdőgyulladás veszélyét.

Mindezek alapján az ítélet tábla is osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, hogy vádlottat a halálos eredmény bekövetkezésében a gondatlanság enyhébb formája a negligencia terheli, ugyanis az adott körülmények közt a teljes körületekintést és figyelmet elmulasztva okozott a sértettnek olyan sérülést, amely annak halálához vezetett, a halál és az általa kifejtett bántalmazás közt közvetett és rész-oki szerep állapítható meg.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét a Be. 372.§ -a alapján megváltoztatta, a vádlott terhére rótt bűncselekményt 1 rb, a Btk. 170.§ /1/ és /6/ bekezdés II. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntetettének minősítette.

Az eltérő minősítésre tekintettel a másodfokú eljárásban új büntetés kiszabása vált szükségessé. Ennek során az ítélet tábla a megyei bíróság által is lényegében helyesen feltárt bűnösségi körülményeket vette figyelembe azzal, hogy a vádlott terhére további súlyosító körülményként értékelte, hogy cselekményét nem csak korábbi felfüggesztett szabadságvesztésének, hanem korábbi elítéléséhez fűződő feltételes szabadságának próbaideje alatt, ittás állapotban követte el.

A másodfokú eljárásban terhére rótt bűncselekményt a törvény 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Ehhez mérten az első fokon vele szemben alkalmazott 1 évi börtönbüntetés csak az enyhítő szakasz teljes kimerítése révén lenne törvényesen alkalmazható. Erre pedig az ítélet tábla a nagyszámú és nyomatékú súlyosító körülmények mellett nem látott lehetőséget. A büntetési tételkereten belül azonban úgy ítélte meg, hogy a büntetés mértékének meghatározásakor annak is komoly jelentősége van, hogy a vádlott magatartása csak közvetett és rész-oki szerepet játszott a sértett halálának bekövetkezésében, ezért határozta meg a főbüntetés mértékét a 2 éves törvényi minimumban. Ehhez igazította a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát is 3 évi időtartamban.

Ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá a megyei bíróság ítélete annyiban is korrekcióra szorul, hogy a Btk. 47.§ /4/ bekezdés a/ pontja értelmében a vádlottat ki kellett zárni a feltételes szabadság kedvezményéből, mivel jelen ügyben elbírált cselekményét az ítélet személyi részének 5. pontja alatt írt elítéléshez fűződő feltételes szabadság próbaideje alatt követte el. Ebből adódóan egyúttal a Btk.48.§ /4/ bekezdése alapján meg kellett szüntetni a 8 hónapi börtönbüntetéshez fűződő feltételes szabadságot is.

Az első fokú ítélet további rendelkezései törvényesek, ezért az ítélet tábla az első fokú ítéletet egyebekben helyben hagyta a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján

Az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§-án, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ /1/ bekezdésén alapszik.

Győr, 2012. február 28. napján

Dr.Nagy Zoltán sk. Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk..Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 6.B.108/2011/18. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2012. február 28. napján

.Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: